Het Buitengebeuren

Dankzij een noot van de redactie (lees eindredacteur Twan Kastelijn) kon in de eerste (papieren) editie van 'De Raadsheer' van dit seizoen nog net de einduitslag van de Olympiade in het Turkse Istanboel meegenomen worden. Ik moest de avond voor de laatste ronde mijn rubriek afsluiten om de deadline te halen, maar Twan had gelukkig wat meer armslag en kon zondags nog het laatste nieuws toevoegen, waarvoor mijn oprechte dank.
Ik kan nu met de laatste gegevens bij de hand - de Nederlandse pers liet het eenstemmig afweten bij de verslaggeving over dit evenement - wel enige bijzonderheden melden, zij het dat ook mijn bronnen beperkt zijn.
Armenië (19 matchpunten) won dus voor 2. Rusland (ook 19) en 3. Oekraine (18). Het verschil zat hem in de bordpunten. Weer wonnen de favoriete Russen geen goud. Ze staan altijd als hoogste op de ratinglijst, maar sinds Bled 2002 hebben ze, zeer tegen hun eigen hoge verwachtingen in, de Olympiade niet meer weten te winnen, ook niet met Vladimir Kramnik en Alexander Grischuk op de topborden. China en de Verenigde Staten (17) werden respectievelijk vierde en vijfde met één matchpunt meer dan Nederland (16).
Bij het ingaan van de laatste ronden stonden China, Rusland en Armenië gelijk met 17 punten. China verloor van Oekraine. Rusland en Armenië wonnen wel van respectievelijk Hongarije en Duitsland en na de tiebreak-telling ging het goud naar de Armenen. Vassily Ivanchuk (Oek) hield China van aan medaille af door een overtuigende zege op de Chinese kopman Wang Hao. Beter had het voor Nederland net kunnen uitvallen.
Nederland met de Russische Belg Vladimir Chuchelov als captain en Jeroen Bosch als delegatieleider werd dankzij een knappe eindsprint en het nodige geluk bij de loting knap zesde met 16 matchpunten op tiebreak voor 7. Vietnam en 8. Roemenië en voor 9/18. Hongarije, Azerbeidjan, Cuba, Duitsland, Polen, Servië, Italië, Zweden, Engeland en Engeland en dat was na een zwak begin een fantastisch resultaat. Nederland was op rating als negende geplaatst. Met zo'n rapport kun je thuis komen : drie nederlagen, maar ook acht overwinningen.
Na een nederlaag tegen het sterke Armenië, de latere winnaar, in de voorlaatste ronde, werd in de slotronde door een gunstige loting met 3-1 gewonnen van Argentinië, dat als 29-ste geplaatst was en dat scheelde een slok op een borrel. Daardoor schoot het team omhoog in de rangschikking.
Het was het beste resultaat van de Nederlandse ploeg in vele jaren. Er werd maar met vijf man gespeeld en niet, zoals gebruikelijk, met zes : 1. Anish Giri (4 uit 7), 2. Loek van Wely (7/11), 3. Ivan Sokolov (6,5/10), 4. Jan Smeets (7,5/10) en Daniel Stellwagen (4/6). Zoals in de eerste papieren editie van 'De Raadsheer' vermeld, moest Giri de eerste vier ronden verstek laten gaan door een domme visumkwestie, maar daarna gaf hij sterk leiding aan het nationale team. Hij nam de ploeg op sleeptouw. Er kwam iets als teamspirit terug en dat is bij een dergelijk evenement van groot belang.
Alle leden van de ploeg verloren slechts één partij en dat is een stevige basis voor een goed eindresultaat. Giri verloor alleen van de Armeniër Levon Aronian, de nummer twee van de wereld op dit moment. Van Wely verloor in de eerste ronde verrassend van de volkomen onbekende Maleisiër Mok Tze-Meng, maar herstelde zich daarna goed. Sokolov verloor ook één partij en wel van Vladimir Akopian, die ook voor het winnende Armenië uitkwam. Na uitstapjes in de financiële wereld en de wijnhandel houdt hij zich nu weer vooral met schaken bezig. Jan Smeets was de topscorer van het team, maar ook hij verloor een partij en wel van de Venezuelaan Felis Jose Ynojosa, die hij ook niet eerder gekend zal hebben. Stellwagen

verloor alleen van de Georgiër Konstantine Shanava, maar kwam daarna sterk terug. Er kwam geen enkele keer een gelijkspel op het scorebord. Dat op zich mag een illustratie van de strijdlust zijn. Er werd echt geknokt om de punten.
Het beste persoonlijke resultaat van de hele Olympiade was voor Shakhiyar Mamedyarov (Azb, 8,5 uit 10, TPR 2880) voor 2. David Navarra (Tsj, 9,5 uit 11, TPR 2869) en 3. Levon Aronian (Arm, 7 uit 10, TPR 2849).
De Armenen kregen thuis een bijzonder onthaal. Ze werden opgehaald in Istanboel door het privé-vliegtuig van hun president, Sargsian, dat bij aankomst op het vliegveld van Erewan met alle mogelijke toeters en bellen werd opgewacht, inclusief een harmonie die het volkslied speelde. Daarna volgde een rondrit door de hoofdstad in een limousine en 's avonds was er een galaconcert op het sfeervol verlichte Vrijheidsplein in Erewan. Zelfs de Russen hebben nooit zo'n ontvangst gekregen.
Nu hebben de Armeniërs ook niet zo vaak de gelegenheid om de vlag uit te steken, maar als zich daar een gelegenheid toe voordoet, pakken ze ook meteen groots uit. Schaken is de enige sport waarin de Armeniërs echt uitblinken en dat alles natuurlijk in het voetspoor van hun grote voorganger, Tigran Petrosjan, de wereldkampioen van 1963 tot en met 1969. Vanzelfsprekend ging de tocht in de limousine ook langs diens standbeeld in Erewan. Het was de derde keer op rij dat de Armeniërs de Olympiade wonnen, voor de eeuwige concurrent Rusland, en dat zegt iets in de landen, die vroeger tot de Sovjet-Unie behoorden.
Bij de dames ging het goud wel naar Rusland voor 2. China, 3. Oekraine en 4. India. Nederland kwam er niet aan te pas. Het team was als 17-de geplaatst en eindigde met tien andere landen op een gedeelde 15-de plaats, dus ongeveer volgens verwachting. Aan de topborden werden veel punten gemorst. Zaoqin Peng scoorde op het eerste bord slechts 3 uit 8 en Tea Lanchava kwam met 4 uit 9 niet veel verder. Het moest komen van de lagere borden en dat gebeurde ook. Lisa Schut, vroeger nog even lid van onze club, was fantastisch op dreef en maakte aan het derde bord maar liefst 8,5 uit 10 en leverde daarmee de belangrijkste bijdrage aan de eindscore. Aan bord vier zat Anne Haast, die met 5,5 uit 9 aan de verwachtingen voldeed. Heel goed was ook het optreden van debutante Arlette van Weersel op bord vijf, die 6 uit 8 liet aantekenen.
Lisa Schut ken ik nog uit een openlucht-simultaan in mijn woonplaats Best, toen zij nog een klein meisje was en woonde toen zelf ook in Best. Zij was toen elf of twaalf en ik had mijn handen vol aan haar in een toreneindspel met een pion minder, dat ik ternauwernood remise wist te houden. Ik heb daar toen in dit prachtblad ook over geschreven en voorspelde haar een grote toekomst en dat was niet zo moeilijk. Inmiddels is zij damesmeester (WIM) en uitgegroeid tot een ravissant mooie vrouw, die mij alle hoeken van het bord op kan meppen. In Istanboel liet zij een stevig WGM-resultaat noteren. Haar vader, Han Schut, heeft iets langer bij ons gespeeld, maar die woont op het ogenblik in de Verenigde Staten. We zagen elkaar voor het laatste bij het Tata-toernooi in Wijk aan Zee en dat was in januari van dit jaar.
De volgende Olympiade (2014) is gepland voor Tromsö in Noorwegen en over vier jaar staat Baku in Azerbeidjan, de geboorteplaats van Gary Kasparov, op het programma. Ik hoop er dan weer eens bij te kunnen zijn. Mijn laatste Olympiade was die in Novi Sad 1990, in het toen nog bestaande Joegoslavië. Daarna kreeg visumproblemen of waren mijn financiën niet toereikend.
Dit is een korte bijdrage geworden, maar dat komt door het nieuwe beleid van de club : drie papieren 'Raadsheren' en de rest per e-mail. Mijn vorige papieren bijdrage is nog geen twee weken geleden geschreven. Sindsdien is er niet veel gebeurd.
Wel ben ik doorgegaan met mijn boek over Frans Kuijpers, waarvan het biografische gedeelte inmiddels de nodige 'body' begint te krijgen. Ik ben met de laatste versie gevorderd tot en met

de voorronden van de Olympiade van Haifa 1964. Het boek telt inmiddels al zo'n 220 pagina's en dat zullen er alleen maar meer worden. Ik werk gestaag door en vorder iedere nacht enkele pagina's. Het wordt een dik boek, zo veel is zeker, en dan heb ik het nog niet eens over het partijengedeelte, dat al ruim 650 pagina's omvat.
Mijn oude hoofdredacteur bij het 'Eindhovens Dagblad', Ton Brouwers, zei altijd : 'Schrappen is gemakkelijker dan toevoegen' en dat adagium volg ik maar. Het wordt een pil van een boek in twee delen, maar ik werk er nog steeds met veel plezier aan.

Jules Welling